

gælder i dag, jf. nedenfor pkt. 8.1.1. – administrativt fastsættes særlige regler om personkontakt til unge under 18 år, der isoleres ud over 4 uger, som kan sikre mod, at den pågældende belastes eller udsættes for risiko for forstyrrelse af den pågældendes psykiske helbred som følge af manglende fællesskab med andre indsatte.

Et *mindretal* i udvalget (3 medlemmer) foreslår, at der for varetægtsfængsling i isolation af unge under 18 år fastsættes en ufravigelig tidsgrænse på 4 uger uanset kriminalitetens art.

Mindretallet har i den forbindelse bl.a. lagt vægt på, at det – uanset hvor grove forbrudelser en person under 18 år sigtes for – må fastholdes, at der er tale om personer, over for hvem der ikke er rejst tiltale, og hvor det er usikkert, om der senere vil blive rejst tiltale. Mindretallet har endvidere anført, at det ikke findes godtgjort, at der skulle være større behov for varetægtsfængsling i isolation ved en mistanke om forbrydelser omfattet af straffelovens kapitler 12 og 13 end ved mistanke om f.eks. narkotikakriminalitet. Desuden finder mindretallet, at behovet for isolation af unge under 18 år i sager om forsætlige overtrædelser af straffelovens kapitler 12 eller 13 må antages kun at ville opstå i yderst få sager, hvorfor det må være muligt for myndighederne at finde anden anbringelse end varetægtsfængsling i isolation.

Mindretallet finder det således efter en samlet vurdering – herunder også i lyset FN's Børnekomité's anbefaling om at reducere den maksimale tidsgrænse for isolation af unge under 18 år – ikke acceptabelt, at et så belastende indgreb som varetægtsfængsling i isolation kan finde sted ud over 4 uger, når der er tale om unge under 18 år.

Der henvises til betænkningens 116-121.

5.2.2. En absolut overgrænse for isolation

Strafferetsplejeudvalget har særskilt overvejet, om der bør indføres en absolut, dvs. ufravigelig, overgrænse for isolation også med hensyn til de lovovertrædelser, som har en strafferamme på 6 års fængsel eller derover. Om baggrunden for disse overvejelser har udvalget bl.a. anført, at belastningen ved at være isoleret må antages at gøre sig gældende med forøget styrke, efterhånden som indgrebet udstrækkes i tid, ligesom også Europarådets Torturkomité i sin rapport om Danmark af 25. september 2002 har anført, at det ville være ønskeligt, om der i retsplejeloven blev indføjet en maksimal grænse for varigheden af isolation af varetægtsarrestanter.

Efter udvalgets opfattelse må det af hensyn til at begrænse belastningen ved isolation og anvendelsen af

isolation i sig selv anses for ønskeligt, at reglerne i almindelighed indeholder grænser for, hvor længe en isolation kan opretholdes. I vurderingen af spørgsmålet må der efter udvalgets opfattelse imidlertid også indgå nogle modhensyn. Bl.a. når det drejer sig om den mest alvorlige kriminalitet, vil der – navnlig i sager med et professionelt, stærkt organiseret præg og internationale relationer – kunne være et meget stærkt behov for isolation gennem længere tidsrum. Der tænkes herved navnlig, men ikke udelukkende, på international narkotikakriminalitet. Lignende hensyn gør sig efter udvalgets opfattelse gældende i sager om terrorisme.

Hvor langt det tidsmæssige behov for isolation i sådanne tilfælde rækker, finder udvalget det vanskeligt at vurdere på forhånd, idet vurderingen helt må bero på den konkrete sag, herunder udviklingen i den konkrete efterforskning. Eftersom stort set alle isolationsfængslinger i praksis afsluttes inden for 5-6 måneder, vurderes behovet for isolation i længere tid imidlertid kun at ville forekomme i et ganske lille antal sager.

Et *flertal* i udvalget (7 medlemmer) foreslår herefter, at isolation ikke må finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 6 måneder, medmindre sigtelsen angår en forsætlig overtrædelse af straffelovens kapitler 12 eller 13 (terrorisme mv.) eller en overtrædelse af straffelovens § 191 (narkotikakriminalitet) eller § 237 (drab).

Med en sådan bestemmelse – sammenholdt med flertallets forslag til en nyaffattelse af retsplejelovens § 770 c, stk. 3, jf. ovenfor pkt. 5.2.1. – sikres det, at isolation i lang tid *alene* finder sted i et begrænset omfang og kun i de alvorligste sager.

Flertallet forudsætter i øvrigt, at der – foruden de administrative regler om personkontakt, der allerede gælder i dag, jf. nedenfor pkt. 8.1.1. – administrativt fastsættes særlige regler om personkontakt for personer, hvis varetægtsfængsling i isolation udstrækkes ud over 6 måneder, med henblik på at afbøde belastningen ved en sådan langvarig isolationsperiode.

Et *mindretal* i udvalget (3 medlemmer) finder det efter en samlet vurdering, herunder også i lyset af bl.a. Europarådets Torturkomité's anbefaling om en maksimal overgrænse for isolation – ikke acceptabelt, at et så belastende indgreb som isolation kan ske uden tidsbegrænsning. Mindretallet foreslår på den baggrund, at der fastsættes en ufravigelig overgrænse for isolation i et sammenhængende tidsrum på 6 måneder.

Efter mindretallets opfattelse må isolationsperioder af 5-6 måneders varighed i sig selv anses for særdeles belastende, hvortil kommer usikkerheden ved ikke at vide, hvornår indgrebet vil høre op. Endvidere må be-